

Kitab Daniel - Nomer Satus Rong Puluh

Mbabar Tandha-tandha Kenabian: Mangertèni Kagenepané Ramalan-ramalan Kitab Suci

Jeff Pippenger

2024-03-06

Kasampurnaning pratandha-pratandha kang dilambangaké déning srengéngé, rembulan, lan lintang-lintang wis kacukupan dipunrembag déning para sejarawan, para pelopor Adventisme, lan lumantar tulisan-tulisané Sister White. Sapérangan pratandha kang dipunwicarakaké déning Gusti Yésus boten pati dipunmangertosi kados pratandha-pratandha sanèsipun. Sethithik sanget ingkang mangertos bilih “kasusahaning para bangsa” ing “bumi” gadhah panggenapan ingkang mligi. Wong-wong punika boten cetha babagan tegesing pralambang gonjang-ganjingipun “pangwaosing langit,” béda kaliyan gonjang-ganjingipun pangwaosing bumi ingkang dipunlambangakaké. Lan namung sethithik Adventis Laodikia ingkang mangertos bilih “rawuhipun” “Putraning Manungsa rawuh wonten ing méga” sampun kalampahan wonten ing sajarah Millerit.

“Dina lan jam rawuhipun Kristus ingkang cetha boten kaandharaken. Sang Juruwilujeng ngandika dhateng para sakabatipun bilih Panjenenganipun piyambak ugi boten saged mratelakaken jam rawuhipun kaping kalih. Nanging Panjenenganipun nyebataken sawetawis prekawis ingkang lumantar punika piyambakipun saged mangertos bilih rawuhipun sampun celak. ‘Bakal ana pratandha-pratandha,’ pangandikanipun, ‘ing srengéngé, lan ing rembulan, lan ing lintang-lintang.’ ‘Srengéngé bakal dados peteng, lan rembulan boten badhé maringi pepadhangé, lan lintang-lintang ing langit bakal gugur.’ Ing bumi, pangandikanipun, bakal ana ‘kasangsaraning bangsa-bangsa, kalawan kabingungan; segara lan ombak gumuruh; atining manungsa padha semplah marga saking wedi, lan marga ngentosi prekara-prekara ingkang badhé tumeka ing bumi.’”

“Lan padha bakal ndeleng Putraning Manungsa rawuh ing méga-méganing langit kanthi kakuwasan lan kamulyan kang gedhé. Lan Panjenengané bakal ngutus para malaékat-Né kanthi swaraning kalasangka kang sora, lan wong-wong mau bakal nglumpukaké para pinilihé saka patang penjuru angin, saka pucuking langit siji tekan pucuké kang sijiné manèh.”

“Tetenger-tetenger ing srengéngé, rembulan, lan lintang-lintang wus kaleksanan. Wiwit wektu iku lindhu, prahara, ombak pasang gedhé, pageblug, lan paceklik saya nambah. Karusakan-karusakan kang paling nggegirisi, déning geni lan banjir, padha nyusul siji lan sijiné kanthi cepet. Bebaya-bebaya nggegirisi kang dumadi saka minggu menyang minggu ngandika marang kita nganggo swara pepéling kang temenan, mratélakaké yèn wekasan wis cedhak, yèn bakal enggal, kanthi mesthi, dumadi prakara gedhé lan nemtokaké.”

“Wektu pacoban ora bakal lumaku luwih suwe manèh. Saiki Gusti Allah lagi narik bali asta pangendhalèné saka bumi. Wis suwé Panjenengané ngandika marang para priya lan para wanita lumantar pakaryané Roh Suciné; nanging wong-wong mau ora nggatekake panggilan iku. Saiki Panjenengané lagi ngandika marang umaté, lan marang jagad, lumantar paukuman-paukmane. Wektu paukuman-paukuman iki iku wektu sih-rahmat tumrap wong-wong sing durung tau nduwèni kasempatan kanggo sinau apa kang dadi kayektèn. Kanthi alus Gusti bakal mirsani wong-wong mau. Manah sih-rahmaté katutul; asta-Nya isih kaulur kanggo ngluwari. Cacah gedhé wong bakal dilebokake ing kawananing kaslametan, yaiku wong-wong sing ing dina-dina pungkasan iki bakal krungu kayektèn kaping pisan.” *Review and Herald*, November 22, 1906.

Sajarah kaum Millerit kaulang maneh nganti tuntas tembung demi tembung ing dina-dina pungkasan. “Tandha-tandha” sing nandhani rawuhipun lan sajarahipun malaékat kapisan, dados pralambang “tandha-tandha” sing nandhani rawuhipun lan sajarahipun malaékat katelu. Kabèh gerakan reformasi suci sejajar kaliyan gerakan malaékat katelu ing dina-dina pungkasan.

“Pakaryané Gusti Allah ing bumi, saka jaman tumeka jaman, nedahaké kaserupanan sing nggumunaké ing saben reformasi gedhé utawa gerakan agama. Prinsip-prinsip tumindaké Gusti Allah marang manungsa tansah padha. Gerakan-gerakan wigati ing jaman saiki nduwèni padanané ing jaman-jaman kapungkur, lan pengalaman pasamuwan ing jaman-jaman biyèn ngandhut piwulang sing gedhé ajiné kanggo jaman kita dhéwé.” *The Great Controversy*, 343.

Sajarah sing dipralambangaké déning malaékat kang kuwasa ing Wahyu wolulas iku yaiku malaékat katelu, lan sajarah sing dipralambangaké déning malaékat katelu lumaku sajajar karo sajarahé malaékat kapisan lan malaékat kapindho ing sajarah Millerit.

“Allah sampun maringi pawartos-pawartos Wahyu 14 papanipun wonten ing runtutaning wangsit, lan pakaryanipun boten badhé kendhat ngantos dumugi pungkasaning sajarah bumi punika. Pawartos malaekat kapisan lan kapindho taksih dados kayekten kanggé jaman punika, lan kedah lumampah sejajar kaliyan pawartos punika ingkang ndherek. Malaekat katelu martosaken pepèngetipun kanthi swanten ingkang sora. ‘Sasampunipun prekawis-prekawis punika,’ pangandikanipun Yohanes, ‘aku ningali malaekat sanès tumurun saking swarga, kagungan kasekten ingkang ageng, lan bumi kapadhang déning kamulyanipun.’ Ing pepadhang punika, pepadhanging sadaya pawartos tiga punika kapundhut dados satunggal.” *The 1888 Materials*, 803, 804.

Pakaryaning malaékat kapisan lan kapindho, kang sajajar karo pakaryaning malaékat katelu, uga kagambarake ana ing pasemon bab sepuluh prawan.

“Aku asring dipunélingaké marang pasemon bab sepuluh prawan, lima ing antarané wicaksana, lan lima bodho. Pasemon iki wis kaleksanan lan bakal kaleksanan nganti tumeka ing saben rinciyané, amarga iki nduwèni panganggon kang mirunggan tumrap jaman iki, lan, kaya pekabarané malaékat katelu, wis kaleksanan lan bakal tetep dados kayektèn saiki nganti wekasaning jaman.” *Review and Herald*, August 19, 1890.

Sajarah kang kagambarake ing Wahyu pasal sepuluh ing Kitab Wahyu dipratelakake minangka pitu gludhug, lan pitu gludhug iku makili prastawa-prastawa kang dumadi sajrone sajarah para Millerit, yaiku sajarah pekabaran malaekat kang kapisan lan kang kapindho. Pitu gludhug iku uga makili “prastawa-prastawa ing tembe” kang dumadi ing dina-dina wekasan, lan iku kasampurnakake manut “urutan” kang padha kaya nalika dumadi ing sajarah para Millerit.

“Pepadhang mirunggan kang kaparingaké marang Yohanes, kang kaandharaké lumantar pitu gludhug, iku minangka gambaran bab lelakon-lelakon kang bakal kelakon ana ing sangisoré piwulang malaékat kapisan lan kapindho. ...

“Sawisé pitu gludhug iki ngucapaké swarané, dhawuh banjur rawuh marang Yohanes kaya marang Daniel gegayutan karo kitab cilik iku: ‘Segela samubarang kang diucapaké déning pitu gludhug iku.’ Iki ana gegayutané karo prakara-prakara kang bakal kelakon ing tembé lan bakal kababar miturut urutané.” *The Seventh-day Adventist Bible Commentary*, volume 7, 971.

Sakabèhé gerakan pambaruan iku sajajar siji lan sijiné, lan kabèh mau kudu digandhengkaké bebarengan “line upon line,” supaya nggambarake gerakan pambaruan pungkasané golongan satus patang puluh papat èwu. Pasemon bab sepuluh prawan iku nggambarake pengalaman batin umat Allah ing gerakan Millerite lan gerakan golongan satus patang puluh papat èwu.

“Pasemon babagan sepuluh prawan ing Matius 25 uga nggambarake pengalaman umat Advent.” *The Great Controversy*, 393.

Pakaryan lan pawarta saka para Millerit lan saka wong satus patang puluh papat ewu kaambaraken déning para malaékat telu ing Wahyu patbelas.

“Aku wis olèh kalodhangan-kalodhangan kang aji banget kanggo nampa sawijining pengalaman. Aku wis nduwèni pengalaman ana ing pekabaran malaékat kapisan, kapindho, lan katelu. Para malaékat dipratélakaké kaya mabur ana ing tengahing langit, martakaké marang donya sawijining pekabaran pepéling, lan nduwèni gegayutan langsung karo wong-wong kang urip ing dina-dina pungkasaning sajarah bumi iki. Ora ana wong siji waé sing krungu swarané para malaékat iki, awit para malaékat iku minangka pralambang kanggo makili umat Allah kang nyambut gawé kanthi selaras karo jagad raya swarga. Wong lanang lan wong wadon, kang dipadhangi déning Roh Allah, lan disucekaké lumantar kayektèn, martakaké telung pekabaran iku manut urutané.” *Life Sketches*, 429.

Kedadéan-kedadéan wangsit kang dipratandhakaké ing Wahyu pasal sepuluh, dipratandhakaké déning pitu gludhug. Kedadéan-kedadéan mau nandhani papané nalika kaallahan dipasangaké karo kamanungsan. “Tandha-tandha” kang diandharaké déning Kristus ing Matius pasal rong puluh papat, Markus pasal telulas, lan Lukas pasal rong puluh siji, nggambaraké “tandha-tandha” kang ngirid mlebu tumrap gerakan Millerite lan nggambaraké paseksi kang sajajar marang gerakané wong satus patang puluh papat èwu. Wong satus patang puluh papat èwu ora ngrasakaké pati, kaya kang dipratandhakaké déning

Enok lan Élia. 11 September 2001, “tandha” kang diandharaké déning Kristus minangka pratandha tekane generasi pungkasan sajroning sajarah bumi, dipratélakaké ing Lukas pasal rong puluh siji. Kanggo kalebu ing antarané golongan mau kang wis dipratandhakaké déning Enok lan Élia, kang sinebut wong satus patang puluh papat èwu, diperlokaké supaya “tandha” iku lan samubarang kang diwakili déning iku diakoni.

Sawisé Gusti Yésus nuntun para sakabate ngliwati sajarahing “tandha-tandha” kang mbuka dalam tumraping gerakan Millerite, Panjenengané banjur mbalèni lan ngluwihi paseksèn sajarah-Nya, kanthi nglebokaké sawijining pasemon kang nggambaraké sajarah sing padha.

Panjenengané banjur ngandika marang wong-wong mau lumantar sawijining pasemon: “Delengen wit ara lan sakèhé wit-witan; manawa wit-witan iku wus wiwit metu pucuké, kowé padha weruh lan ngerti saka awakmu dhéwé yèn mangsa panas wis cedhak. Mangkono uga kowé, manawa kowé weruh prakara-prakara iki kelakon, ngertia yèn Kratoning Allah wis cedhak. Satemen-temené Aku pitutur marang kowé: turun iki ora bakal liwati, sadurungé kabèh iki kalakon. Langit lan bumi bakal sirna, nanging pangandikaningsun ora bakal sirna.” Lukas 21:29–33.

Gusti Yesus miwiti pasemon punika kanthi nedahaken sawijining pambédha antawisipun “wit anjir,” ingkang tunggal, lan “sedaya wit.” “Wit anjir” punika nggambaraken umat prajanjian, ingkang ing dinten-dinten wekasan punika inggih Adventisme Laodikia, ingkang ngakeni dados umat cadhanganipun Allah. Dene “wit-wit” sanèsipun punika para bangsa kapidir.

“Pirsanana pangipat-ipat tumrap wit anjir, kang nglambangaké bangsa Yahudi, kasarungan godhong-godhong pangakèn, nanging ora ana woh kang katemu ana ing kono. Pangipat-ipat iku dipocapaké marang wit anjir, kang nglambangaké agen moral kang mikir lan urip, kang kena ipat-ipat saka Gusti Allah, urip kaya déné wong-wong Yahudi sajrone patang puluh taun sawisé lelakon iki, nanging satemené wis mati. Pirsanana, wit-wit liyané, kang nglambangaké para bangsa liya, ora kasarungan godhong. Wit-wit mau tanpa godhong, ora gawé pepoyan yèn padha duwé kawruh bab Gusti Allah. Wektuné kanggo ngasilaké woh durung tekan.” *Special Testimonies for Ministers and Workers*, number 7, 59–61.

Adventisme Laodikia ing dina-dina wekasan kena ing paukuman ipat, amarga sanadyan ngakoni awake minangka umat sésa kagungané Allah, pangakoné iku tanpa woh. Gusti Yésus ing pethikan iki ngaturaké rong pokok perkara kang silih gandhèngan, nanging béda. Panjenengané lagi nedahaké pambédané antarané umat Allah kang ngakoni mangkono lan para bangsa liya, kang ora ngakoni njunjung angger-anggering Allah, utawa nduwèni Rohing Ramalan, kang dadi ciri-ciriné umat sésa ing dina-dina wekasan, kang Adventisme Laodikia ngakoni dijunjung. Godhong-godhongan ing dina-dina wekasan makili pangakon kang diklaim dadi umat sésa kang diidentifikasi déning Yokanan ing kitab Wahyu.

“Jagad para bangsa liya dipralambangaké déning wit anjir kang tanpa godhong lan tanpa woh. Para bangsa liya padha kacirèn kasalehan, kaya déné wong-wong Yahudi uga,

nanging padha ora ngakoni yèn dhèwèké ana ing sihé Gusti Allah. Padha ora mbombongaké kasukman kang luhur. Padha wuta ing sakehing pangertèn marang dalan-dalan lan pakaryan-pakaryané Gusti Allah. Kanggo wong-wong mau, mangsa anjir durung tekan. Padha isih nyawang marang sawijining dina kang bakal nggawa pepadhang lan pangarep-arep marang dhèwèké.” Signs of the Times, February 15, 1899.

Bédané wit anjir karo wit-witan liyané diparingi manèh sawijining pambédan déning Kristus. Wektu tumrap wit-witan iku kanggo metu tunasé, tumrap wit anjir, béda karo wektu nalika wit-witan para bangsa liya kudu metu tunasé. Ing dina-dina wekasan “ana rong panggilan kang béda diparingaké marang pasamuwan-pasamuwan,” lan swara kapisan saka malaékat ing Wahyu pasal wolulas nandhani wektu nalika metu-tunasé kanggo wong satus patang puluh papat éwu iku kudu kelakon. “Swara kapindho” ing Wahyu wolulas nggambaraké wektu nalika wit-witan liyané kudu metu tunasé.

Ing jamané Kristus, wong-wong Yahudi iku wit anjir, déné bangsa-bangsa kapir iku wit-wit liyané. Ing sajarah Millerite, wong-wong Protestan iku wit anjir, lan para Millerite iku wit-wit liyané. Ing dina-dina wekasan, Adventisme Laodikia iku wit anjir sing ora ana wohé, kang dicopot saka Yérusalèm (kebon anggur), lan wong satus patang puluh papat éwu iku wit-wit anjir sing ngasilaké woh. Anak-anak Allah liyané sing isih ana ing Babil iku dipralambangaké minangka bangsa-bangsa kapir.

Miturut tegesipun, satunggaling “gentile” punika “wong asing.” Wit-witan gentile punika wonten ing kaanan tilem (pejah), boten ngasilaken pucuk utawi woh nalika wit ara medal pucukipun lan gesang malih. Wit ingkang tilem punika wit garing, lan nalika para Gentile katimbangan supados medal saking Babil, lumantar swanten kaping kalih ing Wahyu bab wolulas, nalika punika ugi piyambakipun badhé milih netepi Sabat dinten kapitu lan mlebet dhateng prajanjian kaliyan Gusti.

Aja nganti anaké wong manca, kang wis nggabung marang Pangéran, ngucap mangkéné, “Pangéran temenan wis misahaké aku saka umaté.” Lan aja nganti sida-sida ngucap, “Lah, aku iki wit garing.” Awit mangkéné pangandikané Pangéran marang para sida-sida kang netepi dina-dina Sabat-Ku, lan milih apa kang ndadèkaké Aku rena, sarta ngugemi prejanjian-Ku: Marang wong-wong mau, ana ing omah-Ku lan ana ing sajroning témbok-Ku, Aku bakal maringi papan lan asma kang luwih becik tinimbang para putra lan para putri; Aku bakal maringi marang wong-wong mau asma langgeng, kang ora bakal dipunpedhot. Mangkono uga anak-anaké wong manca, kang nggabung marang Pangéran, kanggo ngabdi marang Panjenengané, lan nresnani asmané Pangéran, supaya dadi para kawulané, yaiku saben wong kang netepi dina Sabat supaya ora najisaké iku, lan ngugemi prejanjian-Ku; wong-wong mau bakal Dakgawa menyang gunung-Ku kang suci, lan bakal Dakdadèkaké bungah ana ing omah pandonga-Ku; pisungsung obongan lan kurban-kurbané bakal kakenan ana ing mesbèh-Ku; awit omah-Ku bakal sinebut omah pandonga tumrap sakèhé bangsa. Yesaya 56:3-7.

Wong manca iku sawijining “gentile,” lan “swara kapindho” nimbali wong-wong mau supaya metu saka Babil, lan wong-wong mau digawa menyang gunung suci kagungane Gusti Allah;

nalika iku gunung mau bakal dadi gunung “suci”-Nya, awit gandum lan ilalang bakal wus kapisah dening proses pamriksan kang kaambarake ana ing sajarah “swara kapisan”. Nalika wong-wong mau teka menyang gununge Pangeran ing dina-dina wekasan, para Gentiles ora bakal dadi wong manca maneh, utawa wit-wit garing.

Srengéngé lan rembulan bakal dadi peteng, lan lintang-lintang bakal nyirep pepadhangé. Pangéran uga bakal nggero saka Sion, lan ngedharaké swarané saka Yérusalèm; sarta langit lan bumi bakal gonjang-ganjing: nanging Pangéran bakal dadi pangarep-arepé umaté, lan dadi kakuwatané para anak Israèl. Mangkono kowé bakal padha sumurup yèn Aku iki Pangéran Allahmu kang manggon ana ing Sion, gunung-Ku kang suci; banjur Yérusalèm bakal dadi suci, lan wong-wong manca ora bakal lumaku ngliwati kono manèh. Yoèl 3:15-17.

Diwitané sajarah nalika “swara kapindho” nimbali pepanthané Allah liyané metu saka Babil nduwèni “tandha-tandha” kang wis dilambangaké déning tandha-tandha gerakan Millerit. Ing Matius bab kaping patlikur, Markus bab kaping telulas, lan Lukas bab kaping selikur, paseksèné Kristus sing lagi kita tetimbang dipratelakaké. Ing saben-sabené telung paseksi mau, salah siji saka “tandha-tandha” kang diarani yaiku yèn kakuwasan-kakuwasaning langit bakal gonjang-ganjing, nanging ing gambaran Yoèl ngenani “tandha-tandha” kang nandhani kapan Yérusalèm bakal dadi “suci”, “langit lan bumi” kalorone bakal gonjang-ganjing.

Yoèl lagi ngenali kasampurnaning panggenapan saka “tetandha-tetandha” kang wus dipratelakaké sadurungé, kang kelakon nalika Yérusalèm suci. Wektu iku yaiku nalika Pangéran wus nyingkiraké dosa-dosa saka wong satus patang puluh papat ewu, lan greja Laodikia wus ngalami owah-owahan dadi gerakan Filadélfia. Nalika iku gerakan kaping nem (Filadélfia) dadi gerakan kaping wolu (Filadélfia), yaiku kang asalé saka pitu greja. Nalika iku Greja Militan dadi Greja Triumfan. Greja Militan iku sawijining sesebutan tumrap grejané Gusti Allah kang kapérang saka gandum lan jukut ala. Greja Triumfan iku gunung suciné Gusti Allah kang “suci,” lan “wong-wong manca ora lumaku ngliwati dheweke manèh.”

Pangentasane pratandha kang diangkat munggah, yaiku Pasamuwan kang Menang, yaiku “kang kawolu saka pitu”, yaiku nalika Yerusalem dadi “suci”, katindhakake bebarengan karo “tandha-tandha.” Supaya Gusti Yesus maringi titik rujukan marang umaté supaya padha bisa ngenali “tandha” urip utawa pati, kang nandhani panyegelané wong satus patang puluh papat ewu, Panjenengané migunakaké wit-witan lan siklus alamiah uripé wit kanggo mulang piwulang kang paling wigati.

“Kristus sampun ndhawuhi umat-Nya supados waspada dhateng pratandha-pratandha rawuhipun lan bingaha manawi padha nyumurupi pratandha-pratandhaning rawuhipun Sang Prabu. ‘Manawi prekara-prekara punika wiwit kalampahan,’ pangandikanipun, ‘mula tumengaa, lan ungakna sirahira; awit panebusira sampun celak.’ Panjenenganipun nedahaken dhateng para pandherekipun wit-witaning mangsa semi ingkang wiwit semi, lan ngandika: ‘Nalika wit-witan punika wiwit metokake tunas, kowé padha ndeleng lan

weruh saka awakmu dhéwé yèn mangsa panas sampun caket. Mangkono uga kowé, manawa kowé padha ndeleng prekara-prekara punika kalampahan, sumurupa yèn Kratoning Allah sampun caket.’ Lukas 21:28, 30, 31.” The Great Controversy, 308.

Nalika wit-witan ing mangsa Semi wiwit metu tunasé, mangsa Panas wis cedhak.

Mangsa panèn wus kliwat, mangsa ketiga wus rampung, lan kita durung kaslametaké. Yeremia 8:20.

Wit-witan sing wiwit semi nuduhaké yèn iku mangsa semi, lan banjur kita mangerténi yèn mangsa panas wis cedhak, lan ana ing mangsa panas panèn diklumpukaké.

Mungsuh kang nyebar wiji-wiji iku yaiku Iblis; mangsa panèn iku pungkasaning jagad; lan para pamanèn iku para malaekat. Matius 13:39.

Mangsa panèn iku ana ing wekasaning jagad. Nalika wit-witan wiwit padha mrebawani tunas, kowé katemtokaké kudu sumurup yèn wekasaning jagad wis cedhak banget.

“Satunggaling pangandikané Sang Juru Slamet aja nganti digawé kanggo ngrusak pangandikané liyané. Sanadyan ora ana wong kang ngerti dina utawa jamé rawuhé Panjenengané, kita diwulang lan diprentah supaya ngerti nalika tekané wis cedhak. Kita uga salajengipun diwulang bilih nglirwakaké pepélingé Panjenengané, lan nampik utawa nglirwakaké kanggo ngerti nalika tekane Panjenengané wis cedhak, bakal nggawa bilai tumrap kita kaya dene tumrap wong-wong kang urip ing jamane Nuh, kang ora ngerti nalika banjir bakal teka.” The Great Controversy, 371.

Kita badhé nglajengaken panaliten kita babagan Lukas pasal selikur wonten ing artikel salajengipun.

“Aku weruh manawa kakuwasaning bumi saiki lagi diguncang lan manawa prastawa-prastawa dumadi miturut urutane. Perang, lan kabar-kabar bab perang, pedhang, pailan, lan pageblug iku luwih dhisik nguncang kakuwasaning bumi, banjur swaraning Allah bakal nguncang srengéngé, rembulan, lan lintang-lintang, lan uga bumi iki. Aku weruh manawa guncanging kakuwasan ing Éropah iku dudu, kaya sing diwulang déning sawatara wong, guncanging kakuwasaning langit, nanging iku guncanging bangsa-bangsa kang nesu.” Early Writings, 41.